

Arrest

nr. 162 775 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 februari 1988.

Op 21 maart 2015 trouwt de verzoekende partij met S.E.K., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 1 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in, voor gezinshereniging met haar echtgenoot.

Op 28 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 5 oktober 2015 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.04.2015 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voornaam: H.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)'

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- individuele rekening 2014 (A.(...))

- arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd dd. 03.04.2015 (NV D.(...)-O.(...)) voor de periode 07.04.2015 - 06.10.2015; bijhorende loonfiches april - mei 2015

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij A.(...). De gegevens van het voorgelegde attest zijn bijgevolg niet langer actueel, en er kan dan ook geen rekening mee gehouden worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn heden onvoldoende stabiel. Immers, hij is tewerkgesteld via een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, tot 06.10.2015. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er inmiddels een nieuw arbeidscontract werd afgesloten; dat het voorgelegde tijdelijk contract inmiddels werd verlengd, of werd omgezet in een contract van onbepaalde duur. Ook betrokkene legde geen bijkomende documenten voor over een eventuele andere bronnen van inkomsten. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3.2. gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004, artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat de bestreden beslissing is gesteund op een te ruime interpretatie van het begrip ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’

Verzoekster vormt een gezin met dhr. S.(...) E.(...) K.(...), met Belgische nationaliteit.

Verzoekster diende een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter Vw. in, teneinde zich te kunnen vervoegen bij dhr. E.(...) K.(...).

Verzoekster legde daarbij het arbeidscontract van dhr. E.(...) K.(...) bij NV D.(...)-O.(...) voor. Het betrof een tijdelijk contract, tot 6 oktober 2015. Verzoekster legde tevens loonfiches van dhr. E.(...) K.(...) voor. De aanvraag werd echter afgewezen met volgende motivering:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- Individuele rekening 2014 (A.(...))

- Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd dd. 03.04.2015 (NV D.(...)-O.(...)) voor de periode 07.04.2015 – 06.10.2015; bijhorende loonfiches april – mei 2015

Uit de voorgelegde gegevens blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij AGO Jobs & HR. De gegevens van het voorgelegde attest zijn bijgevolg niet langer actueel, en er kan dan ook geen rekening mee gehouden worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn heden onvoldoende stabiel. Immers, hij is tewerkgesteld via een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, tot 06.10.2015. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er inmiddels een nieuw arbeidscontract werd afgesloten; dat het voorgelegde tijdelijk contract inmiddels werd verlengd, of werd omgezet in een contract van onbepaalde duur. Ook betrokkene legde geen bijkomende documenten voor over een eventuele andere bronnen van inkomsten [sic]. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Hieruit volgt dat verwerende partij oordeelde dat de bestaansmiddelen van dhr. E.(...) K.(...) als referentiepersoon onvoldoende stabiel zouden zijn, omdat het voorgelegde contract van tijdelijke/bepaalde duur was.

Uit de wet blijkt niet wat onder het begrip ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’ moet verstaan worden.

Immers bepaalt artikel 40ter Vw. niet over welke soort bestaansmiddelen het zou moeten gaan, doch de wetgever nam wel uitdrukkelijk op welke bestaansmiddelen niét onder in aanmerking komen:

“ Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikend en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)”

A fortiori blijkt evenmin uit de wet welke types van tewerkstelling, of welke soort overeenkomsten van tewerkstelling, in aanmerking komen om te voldoen aan het begrip ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’.

Zo stelde ook Uw Raad (RvV nr. 136 369 van 15 januari 2015; eigen onderlijning):

“Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn.”

Bij het oordeel over het voorgelegde arbeidscontract van dhr. E.(...) K.(...)beschikte verwerende partij dan ook over een appreciatiebevoegdheid.

Dientengevolge kan Uw Raad geen eigen beoordeling of het voorgelegde contract in aanmerking komt voor het begrip ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’ in de plaats stellen van het oordeel van verwerende partij.

Echter dient Uw Raad wel na te gaan of verwerende partij is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens, of hij die correct beoordeeld heeft, en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (zie bv. RvV nr. 136 369 van 15 januari 2015, met verwijzing naar RvS 7 december 2001, nr. 101.624 en RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Welnu, in casu dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op een oncorrecte beoordeling van de feitelijke gegevens, alsmede dat de tot stand gekomen beslissing onredelijk is.

Immers, ondanks uit artikel 40ter Vw. niet blijkt welke bestaansmiddelen of welke soort contracten van tewerkstelling in aanmerking komen om ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’ uit te maken, toch kan er geenszins uit afgeleid worden dat een tijdelijke tewerkstelling, of een contract van bepaalde duur, uitgesloten zou zijn.

Ook de bestaansmiddelen die voortkomen uit een tijdelijke tewerkstelling, of uit een contract van bepaalde duur, kunnen een stabiel, toereikend en regelmatig karakter hebben.

Uit de voorgelegde stukken blijkt trouwens helemaal niet dat de inkomsten waarover dhr. E.(...) K.(...) beschikt, niet stabiel, toereikend en regelmatig zouden zijn.

Zo legde verzoekster de individuele rekening van dhr. E.(...) K.(...)voor jaar 2014 voor, alsmede het contract waarover hij beschikte op het ogenblik van de aanvraag.

Verzoekster toonde bijgevolg aan dat dhr. E.(...) K.(...)zowel in het jaar voorgaand aan de aanvraag, als op het ogenblik van de aanvraag, over een inkomen beschikte.

Er kan hier geenszins zomaar uit afgeleid worden dat dhr. E.(...) K.(...) in de toekomst, niet over een inkomen zou beschikken.

Er blijkt geen enkele concrete aanleiding te zijn waarom verwerende partij tot het oordeel zou kunnen komen dat dhr. E.(...) K.(...), bij afloop van het contract van bepaalde duur, niet meer over een inkomen zou beschikken.

Uiteindelijk blijkt dat het doel van de wetgever, met name dat de vreemdeling en zijn gezin niet ten laste zouden vallen van de overheid, bereikt is.

Ook niets belet, noch zijn er tegenaanwijzingen in die zin, dat dhr. E.(...) K.(...)een andere tewerkstelling zou kunnen aanvatten (bijvoorbeeld dankzij de door hem opgedane werkervaring, zie RvV nr. 136 369 van 15 januari 2015), of in het slechtste geval zou kunnen terugvallen op een werkloosheidsuitkering (hetgeen a priori niet wordt uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen door artikel 40ter Vw.).

Louter ten overvloede wijst verzoekster er nog op dat dhr. E.(...) K.(...)intussen op 6 oktober 2015 (nadat de bestreden beslissing werd genomen), een nieuw contract heeft getekend, bij dezelfde werkgever, zijnde NV D.(...)-O.(...) (stuk 2).

Er kan verzoekster niet verweten worden dit contract nog niet voorgelegd te hebben bij wijze van actualisering terloops de aanvraagprocedure; het contract bestond op dat ogenblik immers nog niet.

Het arrest van de Raad van State waarop verwerende partij steunt om het argument van de vraag naar actualisatie te verantwoorden, bevat de uitdrukkelijke

bewoording dat een verzoeker in de mogelijkheid moet zijn om nieuwe stukken bij te brengen (RvS nr. 222.809 van 12 maart 2013):

“Indien haar actuele toestand wijzigde, kwam het aan de verweerster toe om daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet, en de verweerster maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.”

Wat verwerende partij klaarblijkelijk ook over het hoofd ziet, is dat het voorgelegde arbeidscontract wel nog actueel was; het liep immers tot 6 oktober 2015, waar de maximumtermijn voor verwerende partij om een beslissing te nemen liep tot 1 oktober 2015 (art. 42, §1, Vw.).

Er bestond dan ook geen enkel beletsel voor verwerende partij om verzoekster te verzoeken bijkomende informatie over te maken over de situatie van tewerkstelling van dhr. E.(...) K.(...).

De Raad van State oordeelde namelijk dat verwerende partij niet steeds bijkomende stukken moet opvragen wanneer de voorgelegde stukken niet meer actueel zijn – doch deze redenering sluit niet uit dat ze dit wel moeten doen als de stukken wel nog actueel zijn, doch verwerende partij zelf bijkomende informatie belangrijk vindt (RvS nr. 222.809 van 12 maart 2013):

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben.”

Indien verwerende partij daadwerkelijk haar maximumtermijn ten volle uitput, en pas enkele dagen voor het verstrijken van de termijn een beslissing neemt, kan verzoekster bezwaarlijk verweten worden dat informatie die wel nog actueel is, doch waar verwerende partij blijkbaar bijkomende informatie/garanties wil te weten komen, niet uit eigen beweging heeft overgemaakt.

Daarenboven wenst verzoekster te benadrukken dat de beoordeling van de stabiliteit en regelmatigheid van inkomsten steeds een prognose naar de toekomst impliceert, hetgeen noodzakelijk een element van hypothese veronderstelt:

“De stabiliteit en regelmatigheid van de inkomsten moeten worden beoordeeld op basis van een prognose dat de inkomsten redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel van sociale bijstand.”

(RvV nr. 135 900 van 7 januari 2015)

“Bovendien kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de stabiliteit van de inkomsten van zijn echtgenote voorts wordt onderbouwd doordat zij, bij het einde van haar tewerkstelling op grond van de vervangingsovereenkomst, in afwachting van een nieuwe job zeer waarschijnlijk op een werkloosheidsuitkering beroep kan doen. Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat werkloosheidsuitkeringen als bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen voor zover de betrokken referentiepersoon actief werk zoekt. Verweerders bewering hieromtrent in de nota met opmerkingen dat het bestaan van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet wordt beoordeeld op grond van “hypothetische inkomsten” overtuigt niet. Het beoordelen van de stabiliteit van de inkomsten impliceert immers een prognose naar de toekomst, hetgeen noodzakelijk een element van hypothese veronderstelt.”

(RvV nr. 144 431 van 29 april 2015; Eigen onderlijning)

Er kan immers niet anders dan geoordeeld worden dat elke werknemer, meer elke zelfstandige, nooit met 100% zekerheid garanties kan bieden voor de toekomst.

Ten overvloede wenst verzoeker er op te wijzen dat Uw Raad intussen meermaals heeft geoordeeld dat een tijdelijke tewerkstelling niet uitsluit dat de daaruit voortkomende bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn.

Meer nog, Uw Raad oordeelde dat uit artikel 40ter Vw. geenszins kan afgeleid worden dat ook een toekomstperspectief moet aangetoond worden:

“Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen “stabiel”, “toereikend” en “regelmatig” sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

(...)

Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet "aantonen" dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen "beschikt". In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen "zal" beschikken op lange termijn."

(RvV nr. 136 369 van 15 januari 2015; Eigen onderlijning)

"In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen of tewerkstelling zal beschikken in de toekomst. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan aldus niet worden afgeleid dat de vreemdeling een minimaal toekomstperspectief van haar bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die geen toekomstige bestaansmiddelen garanderen, wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn."

(RvV nr. 146 813 van 29 mei 2015; Eigen onderlijning)

"Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten. [sic] De begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. (...)

De Raad stelt evenwel vast dat in de vreemdelingenwet nergens wordt gesteld dat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moeten worden "gegarandeerd" "naar de toekomst toe", zoals de verwerende partij in haar nota betoogt. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt enkel dat de Belgische referentiepersoon moet "aantonen" dat hij thans over deze bestaansmiddelen "beschikt". In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen "zal" beschikken op lange termijn."

(RvV nr. 132 653 van 31 oktober 2014; Eigen onderlijning)

"Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht opmerkt, betwist de verzoekster de tijdelijke aard van de tewerkstelling van haar echtgenoot niet. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet ipso facto impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die de verzoekster wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn."

(RvV nr. 99 704 van 25 maart 2013; Eigen onderlijning)

Uiteraard is Uw Raad niet verplicht zich te conformeren aan eerdere rechtspraak, doch de redenering die gemaakt werd in deze talrijke eerdere zaken, kan evenwel probleemloos toegepast worden op huidige casus.

In de rechtsleer wordt trouwens gewaarschuwd voor de perverse gevolgen van een te strenge interpretatie van het begrip 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen' (DAWOUD, S., Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?, T. Vreemd., 2014, nr. 3, p. 303):

"Het gevaar bestaat dat een al te strenge interpretatie van het begrip "stabiele bestaansmiddelen" leidt tot een situatie waar de gezinshereniger aangemoedigd wordt om niet te werken en bijvoorbeeld verkiest om een uitkering naar sociale zekerheid te ontvangen, om zijn kansen op een succesvolle gezinshereniging te vergroten."

In casu dient juist vastgesteld te worden dat verzoekster en haar echtgenoot zich ertoe inzetten niet in die situatie terecht te komen.

Verzoekster dient dan ook te concluderen dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitgaat van een te ruime interpretatie van artikel 40ter Vw.

De bestreden beslissing getuigt daarnaast van een onterechte interpretatie/afleiding van de voorgelegde stukken; door niet aan een correcte feitengaring te doen, schendt verwerende partij dan ook haar zorgvuldigheidsplicht.

Door de te ruime interpretatie van artikel 40ter Vw., alsmede door de onjuiste interpretatie van de stukken, komt verwerende partij bovendien tot een kennelijk onredelijke beslissing.

De motiveringsplicht, alsmede het redelijkheidsbeginsel, zijn bijgevolg geschonden.

Het middel is gegrond.

Tweede middel: Schending van 42 §1, tweede lid, en 62 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3.2. gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004, artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Enig onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te vervoegen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het onvoldoende karakter van stabiliteit van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster, dhr. E.(...) K.(...).

Artikel 40ter Vw. bepaalt dat de inkomsten stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De wet bepaalt bijgevolg dat aan de voorwaarde van stabiliteit, regelmatigheid en toereikendheid wordt geacht voldaan te zijn, indien het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit bedrag is een referentiebedrag; DVZ dient de aanvraag niet automatisch te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie “Bestaansmiddelen gezinshereniging”, in NJW nr. 249, 2 november 2011).

Indien verweerster zou oordelen dat aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet voldoende aangetoond is, bepaalt artikel 42 §1, tweede lid Vw dat zij een analyse moet maken van de behoeften van de aanvragers:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

(eigen onderlijning)

De ratio legis was dat men wil voorkomen dat de partners tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden. In de memorie van toelichting wees de Belgische regering er op dat ze hiermee wenst te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in precaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden (M.-C FOLETS, S. LUST, D. VANHEULE en Ph. DE BRUYCKER (ed.), De nieuwe Vreemdelingenwet, België in lijn met de Europese regelgeving, in Migratie en Migrantenrecht, recente ontwikkelingen, die Keure, 2007, 172).

Tijdens de bespreking in de bevoegde kamercommissie verklaarde de Minister (Kamer, OC 51 2745/001, 44):

“Deze regel wordt voorzien aangezien vastgesteld werd dat nieuwe Belgen die zelf geen of slechts marginale economische activiteiten uitoefenen, vaak hun ouders laten afreizen naar België en deze vervolgens doorverwijzen naar het OCMW”.

De wetgever heeft dus zeker geen statische beoordeling ingevoerd. Het komt aan de overheid toe om een nauwgezette analyse te maken.

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd. Zo oordeelde ook Uw Raad (RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; Eigen onderlijning):

“Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. “

Kortom, artikel 42 §1 Vw. houdt de verplichting in na te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoekster zal terechtkomen, of de vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Deze verplichting geldt geenszins enkel indien verwerende partij zou vaststellen dat het inkomen niet toereikend genoeg zou zijn (i.e. het referentiebedrag niet zou bereiken), doch de wet voorziet uitdrukkelijk ook de situatie indien het inkomen niet stabiel of regelmatig genoeg zou zijn.

Ondanks op grond van de motiveringsplicht moet blijken dat er aan deze behoefteanalyse werd voldaan, heeft verwerende partij geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Uw Raad aanvaardde eerder reeds een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoefteanalyse blijkt:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekers echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekers echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderdtwintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat “[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]”.

De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

(RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; Eigen onderlijning)

“Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenfinding. De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014)

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.1.2. Het kernpunt in het betoog van de verzoekende partij is dat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze kritiek houdt in dat de verzoekende partij de motivering van de bijlage 20 niet afdoende vindt aangezien er een motivering ontbreekt inzake de behoefteanalyse. De Raad bekijkt het middel dan ook vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen

of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het weigeren van het verblijf van meer dan drie maanden en artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet voor het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij geeft ook de feitelijke overwegingen in de bestreden beslissing weer. Zo stelt zij dat een deel van de voorgelegde stukken niet meer actueel is en dat er hierdoor geen rekening mee kan worden gehouden in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De verwerende partij antwoordt op de andere neergelegde stukken inzake de bestaansmiddelen dat het *in casu* gaat om een tijdelijk contract en dat er geen aanwijzing bestaat dat dit zou worden verlengd, of zou worden omgezet naar een contract van onbepaalde duur. Ook was er nog geen ander contract getekend. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon onvoldoende stabiel zijn. De bestreden beslissing bevat inderdaad geen motivering aangaande de behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De vraag is of de verzoekende partij dit *in casu* redelijkerwijze kon verwachten.

In casu is de verzoekende partij als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van de verzoekende partij moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.”

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen. .”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de gezinshereniging wordt aangevraagd, beschikt over stabiele bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat *“stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...).”* De voorgelegde documenten inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (met name de individuele rekening 2014 van ago jobs & hr, voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor bepaalde tijd van 7 april 2015 tot 6 oktober 2015 en twee loonbrieven) worden vervolgens geëvalueerd, waarna besloten wordt: *“De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn heden onvoldoende stabiel.”* Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als stabiel worden beschouwd. Gelet op de stukken die de verzoekende partij ingediend heeft, is voormelde conclusie van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband wijst de Raad er ook op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij het toereikend karakter van de bestaansmiddelen betwist.

De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De verzoekende partij liet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing na de thans door haar aan het verzoekschrift gevoegde stukken en informatie over te maken aan het bestuur, met name de arbeidsovereenkomst van haar echtgenote en de loonbrieven van de maanden december 2011 en november 2011. Bijgevolg kan de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Wanneer niet voldaan is aan de vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bepaalt artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk: *“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

In dit verband wijst de Raad erop dat het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk bepaald heeft: *“Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. [...] Hieruit blijkt dat de wetgever erop heeft toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een*

sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.4 -B.55.5).

Bijgevolg is de verwerende partij, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belgische referentiepersoon en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mocht de verzoekende partij dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou worden gemotiveerd in de bestreden beslissing, *quod non*. De verwerende partij is op dit punt in gebreke gebleven om haar beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS